Amir Yatziv: A Report

A new solo exhibition by Amir Yatziv (b. 1972, lives and works in Tel Aviv-Yafo) centers on Peter, a literary character drawn from Franz Kafka's short story **A Report to an Academy** (1917). Kafka's Peter is an ape captured by a hunting expedition and brought to Europe, where he learns to imitate human behavior and performs on stages as an entertainer. Yatziv places Peter at the heart of a new video installation based on live simulation which updates, responds, and changes in real time.

Over the past two years, Yatziv has reanimated the character of Peter using AI technologies and staged a series of duet performances with him. Taking interpretive liberties with Kafka's original text, Yatziv imagines a Peter who no longer seeks only to integrate into human society but instead expresses a strong desire to return to being an ape — a state he no longer remembers. In these performances, the two converse about life, about Peter's desires, his habits and his experiences, and through their interaction an elusive dynamic of power and control emerges. This dynamic also relates to the degree of freedom granted to Peter, or what language models such as GPT refer to as "temperature." This parameter ranges from strict adherence to a written script to entirely unpredictable responses, or what we may understand as free improvisation.

The idea of transforming the performance with Peter into an exhibition at CCA Tel Aviv-Yafo led to a significant development in Yatziv's work which had to do with the discovery in Kafka's estate of two previously unpublished fragments from the story. Yatziv chose to use these fragments as a structural premise for the exhibition. In them, Peter is described in the time between performances — confined to his room, next to his agent's room, attempting to pass the hours while yearning for human contact.

Inspired by these fragments, Yatziv decided to situate Peter in the Center's ground-floor gallery as someone residing in a closed room. Here, Peter is present throughout the exhibition's opening hours, and spends his time between performances, which take place on selected evenings in the gallery. During his stay in the room, Peter prepares for his appearances, rehearsing songs and dialogue excerpts from the show, and gathers information about his prospective audience. He also performs mundane, everyday activities. In this, he can be seen to echo early works in performance and video art, in which artists confined themselves to enclosed spaces and documented repetitive actions over extended periods — works Peter has "learned" as part of his preparation.[1] Yet whereas those early works involved physical endurance, here we encounter what the artist calls "sisyphean computing": no longer a body exerting itself, but a computational system that consumes and expends energy incessantly.

Visitors are invited to observe Peter and even call him on the phone to engage in conversation. He, in turn, asks them questions and adapts his responses. When not interacting with his audience, Peter can be seen resting, pacing, playing the piano or watching nature documentaries on television. At other moments, he withdraws into his inner world — reciting texts in front of a mirror or animating two puppet heads that serve as his imaginary companions.

[1]
Among the artists who served as a source of inspiration were Joseph Beuys, Bruce Nauman, Vito Acconci, Dan Graham, Marina Abramović, Tehching Hsieh, and Absalon, whose works engaged with isolation, self-discipline, and the relationships between body, space, and audience.

As part of his activity in the gallery, Peter is programmed to collect information from visitors about their everyday behaviors, inspired by the sociological research project Mass-Observation. Initiated in the UK in 1937 and continuing to this day, Mass-Observation seeks to gather long-term data on the habits and thoughts of ordinary people as they evolve over time. As an analog, physical archive built on subjective impressions, it may be seen as an antithesis to the digital databases that feed Peter as a deep-learning AI system. Much like the Mass-Observation questionnaires, Peter studies his audience, gathering human observations about the aspects of life that remain opaque to him.

The encounter with Peter invites renewed reflection on our relationships with others — human to human, human to animal, human to machine — within the framework of technologies that are rewiring our world. Ultimately, it raises the question: who, in fact, is reporting to whom?

Amir Yatziv: A Report
is curated by Tamar Margalit
February 19, 2026—May 2, 2026

The exhibition is supported by Mifal HaPais – the Council for Culture and Arts. Additional support provided by IL.Collection.

Co-writer: Dr. Noam Gal
Dialogue trainer: Assaf Saban
Song composition: Aner Gal
AI coding: Lucy Haas, Ohad Ron
3D modeling: Guy Litav

אמיר יציב: דין וחשבון

במרכז תערוכת היחיד של אמיר יציב (יליד 1972, חי ויוצר בתל אביב), עומדת דמותו של פיטר, דמות ספרותית שמקורה בסיפורו הקצר של פרנץ קפקא משנת 1917, **דין וחשבון לאקדמיה**. פיטר של קפקא הוא קוף־אדם שנלכד בידי משלחת ציידים והובא לאירופה, שם למד לחקות התנהגות אנושית והופיע על במות בפני קהל משתאה. יציב מעמיד את פיטר במוקד של מיצב וידאו חדש, מבוסס סימולציה חיה המתעדכנת, מגיבה ומשתנה בזמן אמת.

בשנתיים האחרונות החיה יציב את דמותו של פיטר כדמות וירטואלית המופעלת באמצעות בינה מלאכותית, וערך עמו סדרת מופעים זוגיים. יציב נטל חופש פרשני ביחס לטקסט המקורי של קפקא, שכן בעבודה הנוכחית פיטר אינו שואף עוד להשתלבות בעולם האנושי בלבד, אלא מבטא רצון לחזור להוויה שאותה הוא כלל איננו זוכר ולשוב להיות קוף. השניים משוחחים על החיים – על רצונותיו של פיטר, על הרגליו וחוויותיו – ודרך האינטראקציה ביניהם נגלית דינמיקה חמקמקה של כוח ושליטה. דינמיקה זו נוגעת גם למידת החופש הנתונה לפיטר, מה שמכונה "טמפרטורה" במודל שפה כגון GPT. מד זה נע על רצף שבין היצמדות לתסריט כתוב לבין תגובות לא צפויות, או מה שאנו מבינים כאלתור חופשי.

המחשבה על הפיכת המופע עם פיטר לתערוכה במרכז לאמנות עכשווית הובילה להתפתחות משמעותית בעבודתו של יציב. במסגרת תהליך זה הוא איתר שני פרגמנטים מן העיזבון של קפקא שלא ראו אור, המתארים את פיטר בזמן שבין מופע למופע: סגור בחדרו, בצמוד לחדר האמרגן שלו, מנסה להעביר את הזמן וכמה למגע אנושי.

בהשראת קטעים אלה החליט יציב למקם את פיטר בגלריית קומת הקרקע של המרכז כמי ששוהה בחדר סגור. כאן הוא נמצא לאורך שעות הפתיחה ומבלה עם המבקרים את הזמן שבין המופעים, המתקיימים מעת לעת בתוך חלל הגלריה. במשך שהותו בחדר פיטר מתכונן למופעים המתוכננים לו: הוא מבצע קטעי שירה וקטעי דיאלוג מן המופע וכן אוסף מידע על הקהל שלו, ומעבר לכך מבצע פעולות יומיומיות שונות. המהלך האחרון מהדהד מסורת מוקדמת של אמנות פרפורמנס ווידיאו, שבה אמנים סגרו את עצמם בחללים תחומים ותיעדו פעולות חזרתיות לאורך זמן – מסורת שפיטר 'למד' כחלק מהכנתו לתערוכה.[1] ואילו הסיבולת הפיזית שהיתה כרוכה בעבודות המוקדמות מומרת כאן במה שהאמן מכנה "סיזיפיות חישובית" – לא גוף המתכלה ממאמץ, אלא מערכת חישובית הצורכת ומבזבזת אנרגיה ללא הרף.

המבקרים בתערוכה מוזמנים להשקיף על פיטר ואף להתקשר אליו ולשוחח עמו, בעוד הוא מצדו שואל אותם שאלות ומתאים את תגובותיו. כאשר אינו באינטראקציה עם המבקרים, ניתן לראות את פיטר נח, פוסע בחלל או צופה בטלוויזיה. ברגעים אחרים הוא שקוע בעולמו הפנימי, מדקלם טקסטים מול המראה או מאניש שתי בובות ראש המשמשות לו כבני לוויה מדומים.

כחלק מפעילותו בגלריה, פיטר מתוכנת לאסוף מן המבקרים מידע על התנהגויותיהם היומיומיות, בהשראת המחקר הסוציולוגי המכונה תצפית־המונים (Mass-Observation), שמונהג בבריטניה החל משנת 1937 ושמטרתו לאסוף מידע על הרגליו הפרטיים ומחשבותיו של האדם הממוצע לאורך השנים. כארכיון בהתהוות, שהוא במהותו אנלוגי ומבוסס על התרשמויות סובייקטיביות, אפשר לראות במקור מידע זה אנטיתזה למאגרי המידע הדיגיטליים שמזינים את פיטר כיצור המבוסס על מערכות AI של למידה עמוקה. בהשראת שאלוני תצפית־המונים, פיטר 'לומד' את הקהל שלו, וצובר שלל תצפיות אנושיות על כל הדברים שאינם גלויים לו.

המפגש בין המבקרים לפיטר מזמן מנעד רחב של מחשבות ובחינות מחודשות של מערכות היחסים שלנו עם הסובב אותנו – אדם עם אדם, אדם עם חיה, אדם עם מכונה – במסגרת הטכנולוגיות שמחוללות מחדש את עולמנו, ומעלה מחדש את השאלה מי נותן דין וחשבון ולמי.

[1]
בין האמנים שהיוו מקור השראה למהלך זה ניתן למנות את יוזף בויס, ברוס נאומן, ויטו אקונצ'י, דן גרהאם, מרינה אברמוביץ', טשצ'ינג שיה ואבשלום, שעבודותיהם עסקו בבידוד, במשמעת עצמית וביחסים שבין גוף, חלל וקהל.

אמיר יציב: דין וחשבון
מוצגת באוצרותה של תמר מרגלית
19 בפברואר–2 במאי 2026

התערוכה מתקיימת בתמיכת מפעל הפיס – המועצה לתרבות ואמנות. תמיכה נוספת ניתנה על־ידי IL.Collection

כותב שותף: ד"ר נעם גל
מאמן דיאלוג: אסף סבן
לחן שירים: ענר גל
קידוד בינה מלאכותית:
אוהד רון, לוסי האס
מידול תלת־מימד: גיא ליטב

أمير يتسيف: تقرير

يضع أمير يتسيف (مواليد 1972، يعيش ويعمل في تل أبيب) شخصيةَ بيتر في قلب معرضه الفردي. وبيتر شخصيةٌ أدبية مصدرُها القصة القصيرة لفرانتس كافكا الصادرة عام 1917 بعنوان «تقرير إلى الأكاديمية». بيتر عند كافكا قردٌ-إنسانٌ أُلقي القبض عليه على يد بعثةٍ من الصيادين ونُقل إلى أوروبا، حيث تعلّم محاكاة السلوك البشري واعتلى المسارح أمام جمهورٍ مبهور. ويتناول يتسيف بيتر بوصفه موضوعًا مركزيًا في عمل فيديو تركيبي جديد، يستند إلى محاكاة حيّة تتحدث وتستجيب وتتغيّر في الزمن الحقيقي.

على مدى العامين الأخيرين، أحيا يتسيف شخصية بيتر بوصفها شخصية افتراضية تُفعَّل بواسطة الذكاء الاصطناعي، وقدّم معها سلسلة من العروض الثنائية. وقد اتخذ يتسيف هامشًا تأويليًا حرًا إزاء نص كافكا الأصلي؛ إذ إن بيتر في العمل الحالي لم يعد يطمح فقط إلى الاندماج في العالم الإنساني، بل يعبّر أيضًا عن رغبة في العودة إلى حالة وجود لا يتذكرها أصلًا، وأن يصير قردًا من جديد. يتحاور الاثنان حول الحياة: حول رغبات بيتر، وعاداته، وتجاربه، ومن خلال التفاعل بينهما تنكشف ديناميكية مراوغة من القوة والسيطرة. وتمتد هذه الديناميكية كذلك إلى مقدار الحرية الممنوحة لبيتر، أي ما يُسمّى "درجة الحرارة" في نموذج لغوي مثل GPT. ويتحرك هذا المقياس على تسلسل يمتد بين الالتزام بنصّ مكتوب مسبقًا وبين الاستجابات غير المتوقعة، أو ما نفهمه بوصفه ارتجالًا حرًا.

أدّى التفكير في تحويل العرض مع بيتر إلى معرض في مركز الفن المعاصر إلى تطور مهم في عمل يتسيف. وفي إطار هذا المسار، عثر على مقطعين من تَرِكة كافكا الأدبية لم يَرَيا النور من قبل، يصفان بيتر في الزمن الفاصل بين عرض وآخر: منغلقًا في غرفته، بمحاذاة غرفة مدير أعماله، يحاول تمضية الوقت ويتوق إلى تواصل إنساني.

استنادًا إلى هذين المقطعين، قرر يتسيف أن يضع بيتر في صالة الطابق الأرضي في المركز بوصفه كائنًا يمكث داخل غرفة مغلقة. هنا يبقى طوال ساعات الافتتاح، ويمضي مع الزوار الزمن الفاصل بين العروض التي تُقام بشكل متقطع في أمسيات عدة داخل فضاء الصالة. وخلال إقامته في الغرفة، يستعد بيتر للعروض المقرّرة له: يؤدي مقاطع غنائية ومقاطع حوار من العرض، ويجمع معلومات عن جمهوره، وإلى جانب ذلك يقوم بأشغال يومية متنوعة. تتردد في هذا المسار أصداء تقليد مبكّر في فن الأداء وفن الفيديو، حيث عمد فنانون إلى عزل أنفسهم داخل فضاءات محددة وتوثيق أفعال تكرارية عبر الزمن، وهو تقليد «تعلّمه» بيتر من ضمن تحضيره للمعرض.[1] أما التحمل الجسدي الذي انطوت عليه تلك الأعمال المبكرة، فيتحول هنا إلى ما يسميه الفنان «سيزيفية حاسوبية»: ليس جسدًا يتآكل بفعل الجهد، بل منظومة حاسوبية تستهلك وتبدد الطاقة بلا انقطاع.

يُدعى زوّار المعرض إلى مراقبة بيتر، بل وإلى الاتصال به ومحادثته، فيما يبادرهم هو أيضًا بأسئلة ويُكيّف استجاباته تبعًا لها. وحين لا يكون متفاعلًا مع الزوار، نراه مستريحًا، أو متجوّلًا في الفضاء، أو مشاهدًا للتلفاز؛ وفي لحظات أخرى ينغمس في عالمه الداخلي، يُلقي نصوصًا أمام المرآة، أو يُضفي صفات بشرية على دميتي رأس يتخذهما رفيقين متخيلين.

وكجزء من نشاطه في صالة العرض، جرى برمجة بيتر على جمع معلومات من الزوار عن سلوكياتهم اليومية، مستلهمًا هذا من البحث السوسيولوجي المعروف باسم «ملاحظة الجماهير» (-Mass Observation)، الذي انطلق في بريطانيا منذ عام 1937 بهدف جمع بيانات عن عادات الإنسان العادي وأفكاره عبر السنين. وبوصفه أرشيفًا قيد التشكّل، وهو في جوهره أرشيف تماثلي قائم على انطباعات ذاتية، يمكن النظر إلى هذا المصدر المعرفي باعتباره نقيضًا لقواعد البيانات الرقمية التي تُغذّي بيتر بوصفه كائنًا قائمًا على أنظمة ذكاء اصطناعي للتعلّم العميق. واستلهامًا من استبيانات «ملاحظة الجماهير»، «يتعلّم» بيتر جمهوره، ويُراكم طيفًا واسعًا من الملاحظات الإنسانية حول كل ما لا ينكشف له.

يتيح اللقاء بين الزوّار وبيتر طيفًا واسعًا من التأملات وإعادة فحص أنماط علاقتنا بما يحيط بنا – الإنسان مع الإنسان، والإنسان مع الحيوان، والإنسان مع الآلة – ضمن إطار التكنولوجيات التي تعيد تشبيك عالمنا، ويُعيد طرح السؤال: مَن يقدّم تقريرًا، ولمن؟

[1]
ومن بين الفنانين الذين شكّلوا مصدر إلهام لهذا المسار يمكن ذكر: يوزف بويس، بروس ناومان، فيتو أكونسي، دان غراهام، مارينا أبراموفيتش، تيتشنغ شيه، وأبشالوم؛ وهم فنانون انشغلت أعمالهم بالعزلة، والانضباط الذاتي، والعلاقات بين الجسد والفضاء والجمهور.

أمير يتسيف: تقرير
معرض من تنسيق تمار مرغاليت
19 شباط, 2026—2 أيار, 2026

يُقام المعرض بدعم من ميفعال هبايس – مجلس الثقافة والفنون.
قُدّم دعم إضافي من IL.Collection

كاتب مشارك: د. نوعام غال
مدرّب الحوار: أساف سابان
تلحين الأغاني: عنر غال
برمجة الذكاء الاصطناعي:
أوهاد رون, لوسي هاس
النمذجة ثلاثية الأبعاد: غاي ليتاف